

מיכתבים

מה כליך מרהים בעובדה שרות ריין מודיעה שהיא קראה את כל אלפיים הספרים שבביתך? לפי העיקרון של שבועי הספר (ספרים, רכזי, תיי, ספרים), אני מציע לכתבי העולם הזה: "חשבון, רבותי, חשבון!" הגברת ריין בת 70. היא התחילה לקרוא ספרים הכי מאוחר בגיל 10. אלפיים ספרים ב-60 שנה, זה 33 ספרים בשנה. 33 ספרים בשנה, זה איזה שני ספרים בחודש. יצחק בהן, ירושלים או מה הרבותא?

אין קשר ואין זיקה

מי מנהל חברת ההפצה (מיסתי) בעלי ברונמן? העולם הזה (8.7.87). בכתבה מוזכרת חברת אטלס כאלו נרכשה ונשלטת על ידי חברת נפוק וכאלו מנהליה הם הנהל חרות וברוך ניר. מנהל חברת אטלס מאז יסודה, ובמשך 33 שנות קיומה ועד היום, הוא אהרן פורטנגג והוא בעליה של החברה. הנזכרים בכתבה אמנם רכשו והחזיקו משך מספר שנים בחלק מהמניות אך עוד בשנת 1984 נרכשו כל מניותיהם וחזויותיהם על ידי אהרן פורטנגג ומאז אין לחברת אטלס כל קשר וכל זיקה לאף אחד מכל הנזכרים בכתבה ולעסקות הנזכרות בה.

אהרן פורטנגג, תל אביב

זוג מן השמיים

הצעה שאי אפשר לסרב לה. לגל נסיעתי לחו"ל אני מציע לירידי בכוח, אוהבי חיות המחמד מבין קוראי העולם הזה, את כלבתי היקרה, סוניה, בת השנה וחצי ואת גור

סוניה והגור המאומץ וגר זאב עם כבש

החתול שאותו היא אימצה (ראה תצלום). וגר זאב עם כבש. כמוכן, אפשרי גם כל אחד מהם לחוד, ובלבד שהפנה אליי תיעשה בהקדם: יפתה, טלפון 294298(03).

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות, מיספטייות או טכניות.

בכתבה על צוואת עורך הדין אמנון רונשטיין (העולם הזה 2574, מיום 31.12.86) השתרבו פרטים מסויינים על מר פייר בושאר, שזוהה בשיח שלי, ושנמסרו מפי מר אהוד של מר אמנון רונשטיין. לרוב בושאר פרטים אלה אינם נכונים. העולם הזה מצטער על כך ומתנצל בפני מר בושאר.

(המשך מעמוד 3) עצמאותו ושתי המדינות החליטו, בשנת 1964, להתאחד. קמה טנוניה, ששמה רומז לשמות שני מרכיבי המדינה: טנגייה פלוס זנויבר. לוי פרקש, באר שבע

האריה והשאלה היהודית

עוד על היעדר יהודים ממדינות א"י ים (מיכתבים), העולם הזה 24.6.87 ואילך.

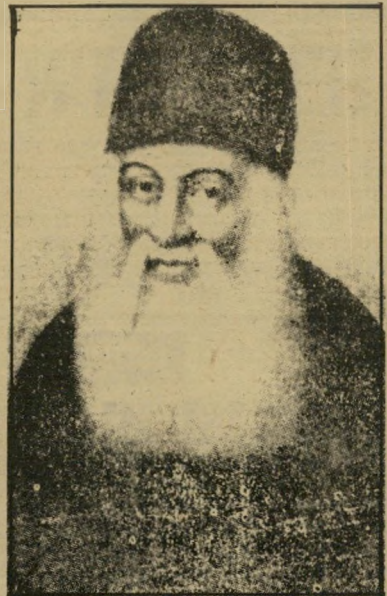
לא צריך להתחכם יותר מדי. אין יהודים במדינות א"י מסוימות, אז אין. מה פיתאום איכפת להם ליהודים כליך שיש צלב בדגל הלאומי של מדינה כל שהיא? וכי בדגל הלאומי של מדינת-האי בריטניה הגדולה, על 420 אלף יהודיה, אין צלב? ובדגל הלאומי של מדינת-האי הגדולה באמת, אוסטרליה, על 75 אלף יהודיה, אין צלב?

ואם נניח שהצלב של מלטה או של איסלנד כן השפיע על כמעט אפס היהודים שבהן, אז מה ההסבר לסריילנקה, בה גם כן אין כמעט יהודים ובדגלה הלאומי דווקא מופיע אריה בנושא הרב שלופה בכפותיו (וכך לאחד מכובשי האי, מלפני 3,500 שנה, שחשב עצמו צאצא לאריות). יאיר מילשטיין, תל-אביב

חסיד משיח השקר

על בדיחות נלוזות (פרובוקציה), העולם הזה (1.7.87).

זאת באמת בדיחה נלוזה, הבדיחה המיוחסת לרבי יהונתן אייבשיץ (הכומר והרבי יושבים

ראשישיבה אייבשיץ למה כבר אפשר לצפות

משני עברי השולחן ולשאלת הכומר מה מבדיל בין כלב ליהודי, משיב הרבי: השולחן! אבל מה כבר אפשר לצפות מיהודי כמו אייבשיץ? נכון שאייבשיץ (1764-1690) היה ראש ישיבה בפראג ופירסם כ-30 ספרים, אך יחד עם זאת הוא גם עסק בתורת הנסתר, הקבלה, ומה שיותר גרוע, למרות שהיה אחד המגידים הרישמיים של משיח השקר שבתאי צבי, הוא נחשב גם לאחד מתומכיו הנלהבים כסתר. אלי מרכובס, רמת-גן

הנאה מקטעים כחולים

על היעדר ביקורת לספר חדש (מ.מה) הם אומרים, העולם הזה (1.7.87).

אין זה מדוייק שלא הופיעה בשום עיתון ביקורת על סיפור החדש של עמוס (חיים שכאלה) אטינגר, נערה ושמה אליס.

לפני שבועיים רואין, בצהרון חדשות, אבי אטינגר, בנו בן ה-18 של אטינגר, וכך אמר הבן על ספרו של האב:

"אפרופו הספר החדש שלו, נהנית לקרוא את הקטעים הכחולים." רחל אברהם, ירושלים

חשבון, רבותי, חשבון

על סיפרייתה של רות דיין (אנשים), העולם הזה (1.7.87).

קורא יקר

חיים ברעם, לשעבר חבר מערכת העולם הזה, אוהב לפשפש ביומנישרת, כדבריו. השבוע שלח לי קטע, שבו ציטט את אשר רשם שרת ביומנו: "שבועון נקלה ונאלח זה עומד שוב לפני גיאות של תפוצה".

כאשר ראש-המשלה רושם כך ביומנו הפרטי, יש בכך הוכחה כי בימים ההם אכן היה בארץ עיתון לוחם אחר. יש בכך גם תיזכורת שיש קשר ישיר בין כוחו של העולם הזה להיאבק על רמות המדינה ובין תפוצתו. מי שרוכש גיליון בקיוסק אינו רוכש רק עיתון — הוא גם משתתף במאבק.

ראיון

בכלא

ומהמילחמות של או למילחמה של היום. מי שהיה מפקד כל-אדמלה, גונדר-מישנה פרץ חן, יועמד בשבוע הבא לדין לפני נציב שרות בתי-הסוהר, כפי שפורסם רישמית, בפרשת הראיון שערכה העיתונאית רפנה ברק מן העולם הזה עם איוואן רמאניוק בין כותלי כל-אדמלה. אני מאחל לו הצלחה במישפטו. איש מאנשי העולם הזה לא מטר ערות בפרשה זו. שמרנו על סודיות מקורות-המידע שלנו, וזה מוכן מאליו. אולם יש לפרשה צד אחר:

כאשר פורסם הראיון עם רמאניוק — ראיון שהיה סקופ עולמי — התנפלו עלינו כמה מן העיתונים כועס ובכוח. מה לא נאמר או על רפנה ברק ועל העולם הזה? שהם המציאו את כל העניין. שאי-אפשר לחדור לכלא השמור ביותר במדינה. שהראיון לא היה ולא נברא. כלומר: ששיקרונו, שזייפנו, שמכרנו סחורה קלוקלת. מספיקי אם העיתונות ראתה אי-פעם התפרצות כזאת של קינאה ואי-פירגון.

אם הוגש עתה כתבי-אישום נגד מפקד-הכלא, לפי המלצת סגנית פרקליט-המדינה, דורית בייניש, ועל פי החלטת שר-המישטרה חיים בר לב, הרי פירוש הרבר שהראיון אומנם התקיים בין כותלי הכלא.

היכן עכשיו כל המשמיצים והמלעיזים, שהעלילו עלינו או את העלילות? האם אחד מהם ביקש סליחה פומבית. והיכה על חטאו?

סקופ

מפוצץ

האם יכול להיות שהעולם הזה אינו מפרגן לעצמו? קשה להאמין. אבל זה כך. הנה, לפני שבוע הופיעה במדור תשקוף ידיעה על דבריו של חוסני מובארכ, שהודיע כי מנע מישראל את הפצצת הכור הגרעיני הפאקיסטאני. לידיעה נוספת הערה שאמרה כי העולם הזה היה העיתון היחיד שפירסם את התוכנית לפני שנה (העולם הזה 30.7.86). על טמך ידיעה בשבועון הודי, שאמרה כי ישראל ביקשה מממשלת-הודו רשות לנחיתת מטוסיה על אדמתה לשם ביצוע המשימה.

האמת היא שהעולם הזה פירסם ידיעה זו כבר לפני חמש שנים, ולא פעם אחת אלא פעמיים במדורו של חיים ברעם (העולם הזה 5.1.83, 18.8.82). אז התבסס השבועון על ביי-בי-סי הבריטי. נאמר שישראל פנתה לממשלת-הודו וביקשה סיוע להפצצת הכור הפאקיסטאני. אחרי שהשמירה את הכור העיראקי. גם אז לא פורסם הדבר בעיתון ישראלי אחר.

השבוע רואין אחד חנו רפפורט בטלוויזיה הלימודית.

לאותו רפפורט היה רגע של תהילה בחייו: הוא היה בין הנתבעים במישפט שהגיש בשעתו סגן המפכ"ל, עמוס בן-גוריון, נגד שורת-המתנדבים. ביים, לולא נזכר במישפט זה, כדמות מישנית, מספיקי אם מישוה היה נזכר בקיומו.

באותו ראיון הסביר רפפורט מדוע היה צורך כפירסום החוברת של שורת-המתנדבים, שגמרה למישפט. מובן שלא הזכיר אף במילה אחת את חלקו המכריע של העולם הזה במסע לטיהור המישטרה, אבל היתה לו החוצפה התהומית להוסיף: "באותם הימים לא היתה קיימת עיתונות לוחמת".

מדובר על שנת 1955 — השנה שבה הונחו שתי פצצות במיתקני העולם הזה, ונפצע פועל אחר, בעיצומה של מערכת-הגילויים הנועות ביותר של עתון ישראלי מאז ועד היום — מסע העולם הזה נגד מישטרה-הירורה-השחיתות של אבא חושי בחיפה. כפי שקראנו לה: "פרשת חושיתאן".

ב-1952 הונחה פצצה במערכת, ונפצע בניני רוש (קריאל גרדוש), אז העורך הגראפי שלנו. ב-1953 נערכה התנפלות על עורכי העולם הזה, שבה נשברו שתי ידי. באותה התקופה החליט ראש שרות-הביטחון, איסר הראל, ש"העולם הזה הוא האוייב מס' 1 של המישטרה", כפי שהוא עצמו גילה לאחר-מכן. השב"כ השתמש בקרנות סודיות כדי להקים שבועון מתחרה, שנועד לחסל אותנו.

אולם, אליבא דרפפורט, לא היתה קיימת בארץ עיתונות לוחמת. ועל כן נאלצה חבורה של חובבנים צעירים, חסרי כל הכשרה לכך, לקבץ קיטעי מידע ושמעות שהגיעו אליה, ולפרסם חוברת חריפעמית, שבעיקבותיה הוכתה שורת-המתנדבים שוק על ירך בבית-המישפט המחוזי, והתפרקה.

ואילו העולם הזה המשיך במסע הגדול לטיהור המישטרה עד לניצחון, ולחם במימסד בעשרות תחומים אחרים, וממשיך ללחום היום, כעבור 32 שנים.

איני תמה על המראיון, ח"כ אהרון נחמיאס, לא היה לו מושג על מה שמדובר, וכל תרומתו היתה תשפוכת של פסוקים סטודים. לא ברור לי לשם מה הוזמן, ומה היו מעשיו שם.

אולם המראיון המיקצועי, דן מרגלית — מדוע שתק הוא? הוא כבר היה חי או, והוא מצוי בפרשה. במהלך הראיון ניסה בקושי להתערב כאשר ניסה רפפורט לתאר את חלקו של שמואל תמיר בפרשה שמהוה שולי. מסתבר שהיה כסך הכל אחד מעורכי-הדין במישפט, והיו שם חשור ביים ממנו, וכי.

גם זו שטות גמורה. עורכי-הדין האחרים, עם כל הכבוד להם, מילאו תפקיד מבוטל בפרשה. תמיר הנהיג את המאבק המישפטי, כשם שאנחנו הנהגנו את המאבק הציבורי (ראה יומן אישי). שורת-המתנדבים היתה רק העילה. כך גורוויקוהו הגיש את המישפט נגדה, כגלל חובבנותה. הוא לא העז להגיש את המישפט נגד העולם הזה, מפני שהגילויים שלנו על המישטרה התבססו על הקירה מיקצועית איתנה, וכל מישפט נגדנו היה אבוד מראש. כאשר ניצחנו כמאבק, וכל צמרת-המישטרה הוחלפה, כבר היתה שורת-המתנדבים מחוסלת.

ניקלה

ונאלח

באותו הזמן עצמו רשם משה שרת כמה מילים על העולם הזה ביומנו.

Handwritten signature or text at the bottom of the page.